

TRESOR DELS AVIS

REVISTA MENSUAL DE ETNOGRAFIA MITOLOGIA I
FOLKLORE DE BALEARS

PUBLICADA PER
ANDREU FERRER

SUMARI

Colecció poliglota de refranys — Ildefóns Rullán, Pvre. — **La festa de les verges.** — A. Ferrer. — **Festa de les verges a Son Carrió.** — Francisca Catany. — **Cançó de les verges.** — Música. — Meteorologia.

TRESOR DELS AVIS

REVISTA D'ETNOGRAFIA, MITOLOGIA I FOLKLORE
BALEARS

COLECCIÓ POLÍGLOTA DE REFRANYS

Tothom sab lo que significa la paraula *refrany* ja que tots els pobles en tenen moltes i més e manco abundants, coleccions. Els sabis no les desjecten, els ignorants les usen, els vells els repeteixen, els nins los aprenen; essent moltes voltes un felíç mitjà d'expressió, perque es talvien el multiplicar les proves en confirmació de lo que hom diu. Els refranys son, digamos-ho així, la ciencia democratisada; la ciencia que surt de son ocult palau i se posa el vestit popular per tractar i conèixer fins la gent més vulgar.

Això no vol dir, que poguem trobar en els refranys tot quant és estat objecte del estudi dels sabis, però sí que com diu En Blasco de Garay: «els refranys, enclouen les veritats de moltes ciències».

En els refranys generalment s'hi troba: una pintura exacta de s'home, amb totes les seues passions bones i dolentes, afectes i debilitats; els resultats d'una fonda i seguida observació, confirmada sempre per la experiència; principis necessaris de moral i regles utilíssimes per la

vida, tant per conservar el cos en salut, com per ben encaminar l'ànima, com també per atravesar amb seguretat per entre els mils obstacles que la societat sovint sovint nos posa al davant.

Baixant a particularitats, els refranys també ens ofereixen, descripcions més o manco exactes de caràcters locals, el recort d'algún fet històric memorable, les qualitats d'algún personatge digne d'alabança o menyspreu, pintures de costums populars, etc, etc, i tot aixó baix d'una forma breu, festiva, moltes voltes picant, casi sempre moit curta, sovint enginyosa i rares vegades de baix estil. ¿Qui fou l'inventor dels refranys? Uns diuen que'ls sabis, altres asseguren que son producció del vulgus, i Fr. Lluís de Leon, en el prólec que posá an els del comanador Hernán Nuñez ve a atribuir-los a tots dos.

L'us tan freqüent que'l poble fa dels refranys ha pogut fer creure o sospitar qu'aquest les ha inventats; però si nos fixam en que com diu Lespy: Els refranys enclouen una idea comuna a tots els païssos, podem admetre que tots els païssos han presos els refranys d'un sol origen, donant-los i encare no sempre, una fesomia diferent; les han augmentats i retocats i a lo més han cercades noves analogies per expressar alguna idea reclosa ja en refranys antics; amb ells socceeix com en les llengües que tot i essent una mateixa en el fons se distingeixen notablement en la forma.

Si nos fixam en els refranys del nostro país, podem observar que la major part están presos del llatí i estudiant els llatíns, veurem que casi tots procedeixen del grec; i En Plató diu que «son la filosofia mes antiga i més lloada i tenguda per més excel·lent en Creta i Lacedemònia qu'eren amics de la brevedat».

Els gregs les anomanaven *gnomas*; els llatins adagis i entre nostros refranys i adagis també; en les llengües grega i llatina presentaven un caràcter greu, moltes voltes nou. En tots els idiomes i di·lectes d'Espanya baixen al llenguatge humil i comú i fins al vulgar.

Dels refranys llatins s'han de exceptuar els escrits en l'edat mitja-

na, quand ja el llatí anava perdent els seus drets cedint-los a les llengües vulgars. Els refrans llatins d'aquella época, perderen el caràcter dels antics presentant formes més populars.

Si nos enlairam fins als autors grecs, veurem qu'aquests emplearen certes locucions que citaven com a sabudes de tothom; locucions que adoptaren els llatins i que repetim avui mateix casi amb idèntiques paraules. Citem com exemple el tan conegut refrany mallorquí: *Feina comensada, milj acabada*; en castellà: *Buen principio, la milad es hecho*; en llatí digué n'Horaci: *Dimidium facti qui benè coepit habet*; idó, n'Aristófan entre els grecs escrigué, *Principium enim plus quam dimidium totius esse videtur*. I En Sofocles: *Negotii cujusque si benè cæperis. Et finem item bonum fore probabile est*, i demostrá que era bastant comú entre els grecs lo qu'escriu en Plató: *Nam in proverbiiis, quidem initium totius facti dimidium dicitur*. I lo mateix podríem dir de molts altres. Així és evident, idó, que'ls refranys foren deguts an els poetes, especialment dramàtics, an els oradors i filòsofs antics, els quals observant la marxa de la societat i les inclinacions de l'homo, escrigueren principis relacionats amb la moral i les costums, i com l'homo sempre es estat el mateix i ha pensat i jutjat certes coses per un mateix estil cercant la manera d'expressar els seus judicis amb brevedat i d'una manera gràfica, adoptaren poetes i filòsofs les idees consignades pels antics i aquestes idees a força de repetir-les passaren al domini públic en forma vulgar i trivial. Aixó vol dir que'l poble no ha inventat els refranys, sinó que ha treballat demunt lo ja existent, cercant noves analogies en harmonía amb les seues costums i caràcter prenguent els objectes més en us o més coneguts. Del refrany llatí, traduït del grec que diu: *mali corvi, malum ovum* o sia *de mal corb, ma' òu* n'han sortits altres que inclouen la mateixa idea, com: *De tal abre, tal feix; tal pare, tal fill*; i els castellans: *de tal leña tal morceña; de tal tierra, tal fruto; de tal gente, tal simiente* etc. etc. i a moltíssims d'aquests les trobam usats per autors llatins.

No vol dir tot això que'l poble de vegades no n'haja inventat qualcún de refrany, però en tal cas l'idea que aquest inclou sol ésser un fet històric, costums locals, ganes de picar als convesins etc; per exemple: *¡Què'n som jo de sa mort d'en Berga! —D'Alaró lladre o traidó —Ells ho entenen, diguè en Moll—En Sem qui donava pau a vespres etc.* o també els castellans: *No se tomó Zamora en una hora.—Del Andaluz guarda lu capuz.—Del Toledano, guardate de él tarde o temprano;* i altres que fins amb noms personals i de pobles canviats les trobam en altres llengües, acabant a fi de comptes per no veure en ells més que imitacions de locucions antigues o pensaments d'algún poeta reduïts a refrany: *El gaitero de Bujalance un maravedi porque taña y diez porque acabe*, té tot el caràcter d'invenció popular, idò no és més que'l pensament d'Horaci (Sat. 3) parlant de cantadors i músics. *Quibus hoc vitium est cantoribus inter amicos, ut nunquam inducant animum cantare rogati, injussi nunquam desistant.*

Devant aqueixa conformitat de pensament, podem deduir: o que'ls diferents pobles han pensat lo mateix, expressant-ho en semblants paraules, lo qual és impossible, o que tots els pobles han pres d'un depòsit comú que fou la literatura grega, els primers materials per arreglar els refranys, i segons qui els-e feia li sortiren o teles de fil teixit o taia-dures de roba xereca.

Si tenim en compte qu'entre els grecs ja hi floriren els millors poetes, historiadors i filòsofs, quant encara els romans no coneixien el plaer espiritual que ocasiona el cultiu de les lletres, i que'ls senyors del món, en apoderarse de la Grecia, feren una doble conquesta, material e intel·lectual, compendrem que no té res d'estrany que'ls poetes i filòsofs llatins s'apropriassen els *gnomas* grecs; i més tart, quand l'imperi romá, cedint a l'envestida dels barbres, se feu mil benes, els barbres mateixos replegaren les relíquies del sebre llatí, greg en son origen, relíquies que heretaren les nacions que s'aixecaren demunt les ruïnes del gran imperi.

Abans d'acabar, volem fer una observació sobre els refranys. N'hi

ha qualcún que inclou una idea relligiosa, perteneixent a la moral cristiana; aquests no poden sortir de la mateixa font que'ls demés, sino que'ls trobam dins l'Escriptura, principalment en els llibres de Salomó, moltíssim més antics que'ls escriptors gregos. Se distingeixen per son caràcter més greu, i el poble les repeteix per haver-los apresos dels predicadors, quand l'Escriptura era l'ànima dels sermons, i tema obligat l'omplirlos profusament de textos dels llibres sants.

Conté també la Sagrada Escriptura, abundants exemples de sentencies i máximes que guarden perfecta conformitat amb els *gnomas* grecs, adagis llatins i refranys actuals. Aquestes analogies se presten a profunds estudis i curioses observacions que ara no ve an el cas de estadiar.

Basta lo dit, escrit solament per encapsalar la colecció, sense creure que no pugui anar errat. Els refranys que segueixen son presos dels que publicá a Berlin I. Hensel l'any 1879. Son autor les posá en l'ordre que segueix. Alemany, Inglés, Francès, Italiá i Llatí. Noltros hem procurat aficar-hí també sos equivalents mallorquins i castellans, que an els costat dels demés poden fer un paper prou honorós. Aquesta feina resulta bastant difícil, perque les colleccions publicades en la nostra llengua en tenen pocs de autèntics essent la major part simples traduccions del Castellá. Lo mateix socceeix però no tant sovint, en les colleccions de catalans.

En una colecció d'aquests se llegeix «Tampoc se trobarán en nostra llista refranys que no sens estranyesa havem vist impresos en obras formals amb lo titol de catalans, essent aixís que son senzilles traduccions des castellá, puig d'ells pareixen estargits casi bé lletra per lletra, nos sonan dins nostre llenguatge com inadmissibles castellanismes.» (Lo Gay Saber V. 19).

Seguint un ordre invers que'l colleccionista alemany, posam el refrany llatí en primer lloc com el més antic, seguint després el mallorquí, castellá, italiá, francès, inglés i alemany, i perque resulti la colecció més completa i pugui ésser coneguda de tots la forma dels refranys

inglesos i alemanys, acompanya la traducció al peu de la lletra, deguda al nostre amic D. Emili Lladó, al qual la seua afició a aquests idiomes l'ha decidit a empendre aqueix treball.

Resumint tot lo dit conclouem: en que'ls refranys de totes les llengües actualment parlades dins Europa no son més qu'els inventats pels autors antics gregs, tramesos fins a noltros pels llatins, i la única originalitat que semblen tenir avui día; consisteix en ser expressats conforme al geni de la llengua que los usa. Si cap nou s'en ha fet ès estat alguns històrics i altres purament locals, i molts encare son imitacions.

Els únics que tenen altre origen son els relligiosos, i aquests en rigor no perteneixen a la classe de refranys, sió que son vertaderes màximes o sentencies.

— 1 —

DIMIDIUM FACTI QUI BENE COEPIT HABET. — *Feina comensada, es mitja acabada.* — Buen principio, la mitad es hecho. II. Chi ben comencia è alla metà dell opra. — Fr. Barbe bien étuvéé est a demi rasée. Ingl. Well begun is half done. Ben comensat es la mitat fet. Al. Gut begonnem ist half gewonnem. Ben comensat ès mitj acabat.

— 2 —

IPSI TESTUDINES EDITE QUI CEPISTIS. — *Qui l'ha feta que l'engrons. — Qui l'ha treta que l'enfony.* — Quien le metió la caña, que le quite la laña. It. Chi l'ha fatta, la beve. Fr. Qui fait la faute, la boit. — Ingl. What you sow, you must mow. Lo que sembris ho has de regar. — As I brew, so I must drink. *Així com la faig, així l'he de beure.* Al. Was man sich einbrockt, muu mass ausessen. *Lo qu'un esfarmica, s'ho ha de menjar.*

— 3 —

ASINO CAPUT LAVARE. — *Rentar es cap a s'ase, perdre es temps i es lleixiu.* — Lavar la cabeza al asno, es perdimiento de jabón. — It. Chi lava la

testa all'asino, perde il sapone.—Fr. A laver la tête d'un âne, on perd son temps et son savon.—Ingl. He that washes an ass's head, shall lose both his lye and his labour.—*El qui renta el cap d'un ase, perdrà tot son lleixiu i la seua feina.*—Al. Auf einen Eselskopf sind Laugen umsonst. A, un cap d'ase el lleixiu ès per demés.

—4—

LUPUS PILOS MUTAT NON MORES.—*Muda es llop ses dents, però no es pensame its.*—Muda el lobo los dientes, pero no las mientes.—It. Il lupo cangia il pelo, ma non il vizzio.—Fr. Le loupe est toujours loup; et mourra dans sa peau.—Ingl. The wolf may lose his teeth, but never his nature.—*El llop pot perdre ses dents, però mai sa naturalesa.*—Al. Der Wolf ändert sein haar, aber bleibt wie er war.—*El llop canvta sa pell però sa queda com era.*

Ildefons Rullán, Pvre.

(Seguirá).

LA FESTA DE LES VERGES

Cada any dins el mes d'octubre, com una de les derrerres festes bullangueres de la temporada trobam la de les Verges que dins Mallorca se celebra en casi tots els pobles amb més o manco bullici. Es una festa popular, típica que se conserva de generació en generació, si bé va perdent cada any un poc de son color com passa a casi totes les manifestacions de l'ànima popular.

A Ciutat la part principal de la festa era en la vetlada del dissapte en que surten a fer serenades a les donzelles totes les músiques hagudes i per haver. No hi havia cap fadrí festetjant, del més pobre al més ric, que no obsequiàs a la seua enamorada amb una *música*. Allà de les deu de la nit en amunt no podíeu sortir al carrer que no vos trobasseu amb unes colles de músics, ja de buf, ja de corda, que corrien d'aquí cap allà tocant baix d'un i altre balcó, dues, tres o més pessés, segons els possibles o l'estuferera de cada festetjant, mentres darrera les persianes s'hi veia la silueta o l'ombra d'una donzella, que amb el cor bategant d'amor rebia aquell obsequi amb agraiment d'enamorada pensant que tal volta fos la derrera serenada que en sa vida rebría en aquella diada.

Avui no s'hi nota ja tal bullici però no falten encare les típiques serenades. A la pagesia té altre aspecte. La festa és més infantil. A molts de pobles en aquell dia, les escoles queden tancades perque d'altre manera romandrien buides. La festa consisteix en anar a visitar els parents i amics per que les fassen un petit obsequi de fruits, ous, dobbès, bunyols, etc.

A Artá les nines desde tres a nou o deu anys se vesteixen amb el vestit més nou que tenen i se penjen *les rellíquies* en el pit. Aquestes consisteixen en uns petits quadrets amb una estam-

peta de Sta. Ursula o altres Santes. Antigament les vestien de doneta, amb un gipó i coa llarga. Les donen un paneret que se passen pel braç i plegadets tots els infants d'una mateixa casa van a ca les padrines, ties, veinats i amics a "cercar el penjoi,,. Arribats a la casa d'els parents aquests les reben amb carícies i aluléa, ponderant la monada de llurs vestits i rellíquies i solen dir-los "cantau un poc,, i altres "ballau un poc,,. Aixó fa pensar qu'antigament també tendrien en aquesta vila la costum de cantar cançons, tal volta amb tonada propia o de ballar colca dança especial. Però ara res s'en conserva; no s'en canta ni una, però lo mateix les donen "es penjoi". En les cases que tenen reims penjats agafen una forca, en despenjen un i les ho posen en el paneret; altres, panses, magranes, pomes, figues seques, anous, bunyols i ous. Avui s'ha introduït la costum de comprar-los les padrines un penjoi o rosari de *paciencias* o galletes i panets de sucre i les ho penjen pel coll.

Quan han feta la volta van a cassea i berenen de lo que han arreplegat que ho troben més bo que de ordinari. En la vetlada solen sortir els grans, fadrins i fadrines amb paners grans o cous i entren no sols a cals parents i amics, sinó per tot. Hi ha casa en que s'ha d'arribar a tancar les portes per no veurer-se seguit, seguit, molestats pels qui entren a dir "Mos voleu dá es penjoi?,,

A altres poblacions de Mallorca si que s'en conserven de cançonetes i fins tonada especial. En altre lloc d'aquest número posam la tonada que canten en semblant diada les ninetes de *Calonge* llogaret de Santanyi, i d'altres poblacions d'aquella comarca quant van també de casa en casa a "Cantar Verges,,

A continuació tenim el plaer de poder publicar la descripció d'aquesta festa que fan a Son Carrió llogaret de Sant Llorens des Cardassar, que nos ha remesa la il·lustrada Mestra Nacional d'aquell poblet, aont s'hi conserva amb tot son caràcter típic que Deu vulga no's perdi mai.

Festa de les Verges a Son Carrió

Uns quants dies abans del 21 d'octubre totes les nines de tres a dotze anys se preocupen de preparar lo qu'elles en diuen, "un vestit de doneta,, aixó és, unes faldetes llargues, un gipó o una marinera, un mantell petit i un volant o un mocador de seda; i també ensulten a ses mares perque els e deixin joies.

En el día de les Verges a sortida del sol es reuneixen, ja enlestides i provistes d'un covonet o dos, formant estol, s'en van a "Cantar Verges,,.

El "cantar verges,, consisteix en anar a cantar a cada casa unes quantes cansonetes amb tonada propia, semblant a la que canten per a Pascua els fadrins quand van a "cantar panades,,.

Canten primerament a les cases del poble i van després a les possessions, lloquets i casetes escampades. Quand arriben devant el portal demanen: ¿"Voleu Verges?,, si els-e responen que sí, canten totes o alguna de les cansonetes sigüents:

Are hem arribat garrida
a casa de bona gent;
Digau: Sempre alabat sia
el Santíssim Sagrament. (1)

Al Santíssim Sagrament
sempre lo hem d'alabá
perque és Ell qui mos pot dá
memoria i enteniment.

Teníu verges, teníu verges,
si les mos voleu doná
ja les poreu despenjá
que noltros no anam de berbes.

(1) Aquesta cansó i la que segueix també son cantades per a Pasco al "cantar panades,,; però falta sobre per quina de les dues costums s'emplearen primer.

Unes quantes jovenetes
 enguany hem determinat
 (si ho permet s'otoridat
 de cantá verges, vergetes,
 Quatre flocs i quatre vetes
 será es nostro desfressat.

Un homo amb sos cabeis blancs
 mos ha dictat es papé
 mos ha comanat també
 (no prenguessem cap dobbé) (2)
 i diguessem: "que molts d'anys!

Quand canten la derrera cançó els-e solen posar dins el covonet alguna cosa, com penjois, magranes, codonyes, metles, dobbés etc, i les nines acaben "Molts d'anys i gracies,,.

Si no poren anar per tot el matí, hei tornen el capvespre fins a posta de sol. L'ondemá acompanyades de les Mestres van a fer una berena de lo que'ls han dat (3) Tot amb la més franca germanor.

Si les preguntau de quand és aqueixa costum d'anar a "Cantar verges,, vos contestarán que sa mare i sa padrina ja hi anaven i aquelles vos dirán lo mateix. D'aixó podem deduir que és una costum antiga que constitueix una hermosa festa d'infants, tota alegría e innocencia.

FRANCISCA CATANY.

Son Carriò

(2) Aquest verset se cantava abans però actualment se suprimeix.

(3) L'any passat les nines de l'Escola nacional destinaren els dobbés recaudats per anar a fer una excursió en tren, i visitaren al poble vezi de Sant Llorens.

Aquest any se destinaven a un divertiment semblant, però se feu la capta per la Russia afamagada, i totes les ninetes s'afluixaren de passar un gust, i donaren els dobbés per socorre els pobres nins afamagats.

CANÇÓ DE LES VERGES

Poc a poc

ve-niu ver-ges ve-niu verges
ve-niu to-tes can-ta-rem
En-el cel amb a-le-gri-a
es-col-ten les nos-tres veus ve-niu
to-tes can-ta-rem.

D.C.

Veniu verges, veniu verges
veniu totes cantarem.
En el cel amb alegria
escolten ses nostres veus.

Suposat qu'avui feim festa
tot lo dia hem de cantá
des dematí fins es vespre
no gens mos hem d'aturá.

G L O S E S

*de l'amo Antoni Vicens Santandreu de Son Garbeta, escrites per son amic
Juan Antoni Parera Caldentey.*

(Continuació)

33

El just s'últim de sa vida
xi mateix está ansiós
perque el pas es escabrós
i espanta sa partida;
però sa gracia l'aníma
d'un modo molt poderós,
sa pena i es dolós
s'esperança dulcifica.

34

Si és un pare tendrá
als seus fills allá plegats
i si be los ha educats
de consol li servirá,
perque an el mon deixará
uns abres tan ben plantats
i a les eternidats
corona per ells tendrá.

35

Després vendrá s'agonía
a 'cabar-lo de matá,
el sacerdot li dirá
que confy sempre en María
i en sa soberanía
del mateix qui'l creá
i el just espirará
amb molt profunda alegría.

36

No serà així el pecadó
 que en vida haurà mal gastat
 el temps més oportunitat
 per servi an el Senyó;
 es vici i sa passió
 el tendrán esclavisat,
 morirá desesperat
 sense consolació.

37

Amics de urbanitat
 nirán a visitar-lo
 i per no retgirar-lo
 li 'nirán en falsedat
 el perill que está esposat
 sebrán dissimular-lo
 i passarà el temps milló
 per sa seva utilitat.

38

Si son de bones entranyes
 per be 'l voldrán avisá
 li voldrán encomaná
 el fer coses acertades
 però ell responderá a mb barres
 i dirá: deixau-me aná
 perquè encara pensará
 en ses locures mundanes:

39

Si és incrèdul dirá
 lo que tenen de motiu:
 «Are avon me veniu
 no 'm parleu de confessá»

i el mon el distreuré,
 Llavó el dimoni riu
 com un conradó amb s'estiu
 com veu que li ret es grâ.

40

Si fa es joc de qualqún
 que per nota no deixá
 se resol a confessá
 per honra o per costum
 diu lo de demunt, demunt,
 i lo den dins sol quedá;
 perque mal dispost está
 no surt a trellat, ni llum.

Seguirá.

METEOROLOGIA

SENYALS DE PLUJA

- 35 Quant lleven una olla des foc i *fa segadós* (espiretes que vo'en dins es fum) (id.)
- 36 Si ses ólibes surten després de post es sol, giscant i xitant molt fort (id.)
- 37 Si després de post el sol, hei ha un nigul blanc a l'horitzó que s'anomena *ceya* (id.)
- 38 Quant fan molt de mal els "ulls de poll", (id.)
- 39 Si sa sal de dins es salé s'ha posada humida (id.)
- 40 Quant es *ressol* es a Llabeig senyala aigo (Mitjorn)
- 41 Quant sa lluna fa un rotlo sencé senyal de que plourá prest (id.)
- 42 Quant es llabeig carrega plourá (id.)
- 43 Llampetjant de tramoatana dins tres dies haurá plogut (id.)
- 44 **Mar** molt plena, plourá prest.

- 45 Si plou es dia de Santa Bibiana, plou coranta dies seguits.
- 46 Es dia que fa nou mesos que hi ha hagut boirada, plou.
- 47 Si es sol se pon amb «ceyola», senyal d'aigo.
- 48 Si Galatzó du capell i l'Ofra gorra
qui te carnes ja pot corre
si no's vol banyá sa pell. (Mallorca)
- 49 Si la granota canta êncara te set. (Alahor)
- 50 Ponent de vetlada (llampetjar) —aigo assegurada. (Artá)
- 51 Llevant de matinada (llampetjar) aigo assegurada. (Artá)
- 52 Si plou es primer divenres de mes, plou tot es mes. (Artá)
- 53 Si dia 14 de septembre no fa vent ses aigos son primes i si'n fa
plourá molt, durant s'any. (Artá)
- 54 Quant es moixos giren ses anques an es foc, senyal d'aigo. (id.)
- 55 Si está ennigulat i al pondrer-se es sol ses boires tornen negres,
aigo aprop (id.)
- 56 Si en es 'gost quand plou fa gotes grosses s'any será molt ploguè i
si les fa primes, será prim d'aigo. (id.)
- 57 Si les formigues fan procesons, plourá prest. (id.)
- 58 Quand les sangoneres pujen fins an el tap de la botella o del pot en
que se tenen gordades. (Menorca)
- 59 Quant les mosques piquen fort i son molt impertinents. (id.)
- 60 Si al posar-se les mosques a la paret s'hi queden amb so cap per
avall. (id.)
- 61 Quand es sol és com a groguenc i somort se li diu "sol ploguè., i
també senyala pluja próxima. (id.)
- 62 Si hi ha ressol, aixó és, quand se veuen com a dos sols un aprop de
s'altre. (id.)
- 63 Si els sabetlins canten molt. (id.)
- 64 Demunt la montanya del Torn a vegades s'hi posa una boira ben
coneguda dels menorquins que li diuen: *capell*; i se diu que *quand la Mcrè
de Deu del Torn du capell prest p'ou.* (id)

Seguirá.

EL TESOR DELS AVIS publica cada mes un quadern de 19 planes i un folletó d'una obra folklòrica d'altres 16, formant amb un any dos toms de unes 200 planes cada un.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Exemplar.	. . . . .	1 pts.
Semestre.	. . . . .	5 »
Any.	. . . . .	10 »

Redacció i Administració: Tip. Cat. de A. Ferrer Ginart

Quatre Cantons 3. Artá (Mallorca)

En aquesta Administració se serveixen les sigüents obres publicades:

Rundayes de Menorca.—Primer volum de Folklore Balear.

Vida Escolar.—*Dictari escolar* molt pràctic i de positius resultats en les escoles a la moderna. Preu: 0'40 pts. exemplar, 4'00 pts. Dna.

Registro General Escolar.—Registre per les escoles aont poden consignarse tots quants de datos necessita un mestre. Engloba tots els registres obligatoris de les escoles nacionals. Ed. A. per matricula de 120 alumnes, 7 pts. exemplar. Ed. B. per matricula de 88 alumnes, 6 pts. Ed. C. per 64 alumnes, 5 pts.

Nocions de Ortografia mallorquina de utilitat per tothom. Preu: 0'75 pts. exemplar i 7'50 pts. Dna.

Los jardines bajo la lluvia.—Poesias por Luis Amorós Amorós.